

Kernpunten van het huidige beleid

Het huidige Nederlandse ontwikkelingsamenwerkingsbeleid koerst op het behalen van de acht Millennium Ontwikkelingsdoelen die vijf jaar geleden zijn vastgesteld. Dat is een uiterst ambitieuze en idealistische doelstelling. Volgens De Vries' theorie van beleidsveranderingen zouden we na ruim 55 jaar (een volledige beleidscyclus) inderdaad wel weer eens toe kunnen zijn aan een fase van idealisme en humanitaire betrokkenheid.

Zoals Marieke Peek hiervoor heeft aangegeven, bouwt de huidige minister van ontwikkelingssamenwerking Agnes van Ardenne voort op het beleid van haar voorgangers. Zoals Jan Pronk ziet zij duurzame armoedebestrijding als het primaire doel van de ontwikkelingssamenwerking en zij benadrukt, zoals Eveline Herfkens, het belang van een aantoonbaar effectieve inzet van financiële middelen.

Om de Millennium Ontwikkelingsdoelen te halen, stimuleert Van Ardenne sinds haar aantreden in 2002 partnerschappen met maatschappelijke organisaties, bedrijven en kennisinstellingen (het Sephis-programma is hier een voorbeeld van). De idee hierachter is dat alleen geld geven niet volstaat. Succesvolle ontwikkelingssamenwerking vergt voortdurende actie om de politieke wil van rijke en arme landen te beïnvloeden, om voor arme landen kansen op de wereldmarkt te creëren en

om in die landen actief bij te dragen aan vrede en veiligheid. En dat lukt niet als overheid op afstand met een ambitieus beleidsprogramma.

Nederland geeft jaarlijks 0,8% van het Bruto Nationaal Product (BNP) aan armoedebestrijding uit (waarvan 0,1% voor milieu). Daarmee voldoet

2: Gaan alle jongens en meisjes naar school

Nederland streeft ernaar om uiterlijk in 2007 15 procent van het totale Nederlandse ontwikkelingsbudget te besteden aan onderwijs. Landen met serieuze onderwijsplannen krijgen steun bij de ontwikkeling en uitvoering. Het gaat er ook om de gelijkheid tussen jongens en meisjes op scholen daadwerkelijk te bevorderen. Zo heeft het ministerie van Onderwijs in Eritrea weliswaar een beleidsplan voor de onderwijssector waarin staat dat er rekening gehouden moet worden met de specifieke behoefte van meisjes en vrouwen in het onderwijs, maar in de praktijk blijkt dat de deelname van meisjes aan het basisonderwijs in Eritrea sinds het einde van de jaren negentig nauwelijks is toegenomen en in het voortgezet onderwijs zelfs is afgenomen.

De Nederlandse ambassade in Eritrea gaat programma's ondersteunen die vrouwen bewust maken van hun rechten en voorzien in de opzet van regionale netwerken voor de emancipatie van vrouwen.

Millennium ontwikkelingsdoelen

In 2015:

1. Zijn extreme armoede en honger uitgebannen
2. Gaan alle jongens en meisjes naar school
3. Hebben mannen en vrouwen dezelfde rechten
4. Is kindersterfte sterk afgenomen
5. Sterven er minder vrouwen door zwangerschap
6. Is de verspreiding van ziektes als aids en malaria gestopt
7. Leven meer mensen in een duurzaam leefmilieu
8. Is er meer eerlijke handel, schuldenverlichting en hulp

Meer weten?

www.minbuza.nl/ontwikkelings-samenwerking

het als één van de weinige landen aan de internationaal afgesproken norm. De helft van het geld gaat naar Afrika.

Er worden op het ogenblik met 56 landen ontwikkelingsrelaties onderhouden. Daarvan hebben 14 landen een exitstatus. De ontwikkelingsrelatie wordt hier snel afgebouwd. Aan 6 landen wordt op humanitaire gronden hulp verstrekt.

Met 36 zogenaamde partnerlanden werkt Nederland bilateraal aan initiatieven voor beter bestuur met aandacht voor mensenrechten en een ondernemingsklimaat dat werk en inkomen bevordert. Die partnerlanden zijn geselecteerd met als uitgangspunt de continuïteit van (bestaand) beleid. Daarnaast gelden criteria als de mate van armoede, de kwaliteit van beleid en bestuur, de

omvang en toegevoegde waarde van de Nederlandse ontwikkelings-samenwerking, alsmede overwegingen van buitenlands beleid.

Het zijn: Afghanistan, Bosnië-Herzegovina, Georgië, Kenia, Nicaragua, Suriname, Albanië, Burkina Faso, Ghana, Macedonië, Pakistan, Tanzania, Armenië, Colombia, Guatemala, Mali, Palestijnse Autoriteit, Uganda, Bangladesh, Egypte, Indonesië, Moldavië, Rwanda, Vietnam, Benin, Eritrea, Jemen, Mongolië, Senegal, Zambia, Bolivia, Ethiopië, Kaapverdië, Mozambique, Sri Lanka, Zuid-Afrika

In het kader van het programma 'thematische medefinanciering' (TMF) steunt Nederland de initiatieven van thematisch gespecialiseerde organisaties die zich samen met én ter versterking van lokale organisaties inzetten voor het maatschappelijk middenveld en voor bestrijding van armoede.

Het TMF-programma bestaat sinds 2002 en is gebaseerd op de beleidsnotitie *Civil society en structurele armoedebestrijding* uit 2001. Een van de belangrijkste inzichten die in deze beleidsnotitie zijn verwoord, is dat duurzame armoedebestrijding onlosmakelijk verbonden is met de ontwikkeling van het maatschappelijk middenveld ter plaatse.

Ontwikkelingssamenwerking is dus gericht op het beïnvloeden en stimuleren van het autonome ontwikkelingsproces van die maatschappelijk middenveld organisaties (civil societies).

Armoede wordt hierbij niet alleen opgevat als een gebrek aan voedsel of andere materiële zaken, maar ook als machteloosheid en kwetsbaarheid van specifieke groepen of de fysieke leefomgeving.

Periodiek meet en evalueert een onafhankelijke partij de doelmatigheid en doeltreffendheid van de activiteiten van de samenwerkingspartners. Zo houdt Nederland wat betreft de efficiëntie (en in zekere mate ook de effectiviteit) van de ontwikkelingssamenwerking de vinger zo goed mogelijk aan de pols.

7: Leven meer mensen in een duurzaam leefmilieu

Nederland wil voor 2015 50 miljoen mensen voorzien van veilig drinkwater. Slechte sanitaire voorzieningen en te weinig of te vervuild drinkwater vormen in veel ontwikkelingslanden een steeds urgenter probleem. Zo ook in de Tihama, de kuststrook aan de Rode Zee in Jemen. Door de landbouwactiviteiten is het grondwaterpeil gedaald en zijn de drinkwaterbronnen verzild. Nederland helpt met het Support Rural Water Supply (SURWAS)-programma dorpen in Jemen om op een duurzame manier om te gaan met de drinkwaterbronnen. Er worden kleinschalige watervoorzieningen aangelegd, zoals een pomp/bron-watertank, distributienetwerk, huis- of compoundaansluitingen en een watermeter. De gemeenschap wordt getraind om het beheer en onderhoud van de installaties zelf uit te voeren. Het bereik van de kleinschalige watervoorzieningen en sanitatie systemen varieert van enkele honderden tot vijftienduizend mensen.

De woestijnachtige vlakte langs de kust van de Rode Zee in Jemen.